

TRẺ EM

12
xu

Con hươu non (xem trang 7)

Năm thứ nhất - Số 5

Chủ nhiệm : VŨ - ĐÌNH - HÒE

Ngày 25 Jun 1941 <http://hocto.org>

Tòa Báo : 65bis B^d Rollandes — Hanoi
Téléphone 1494

TRẺ

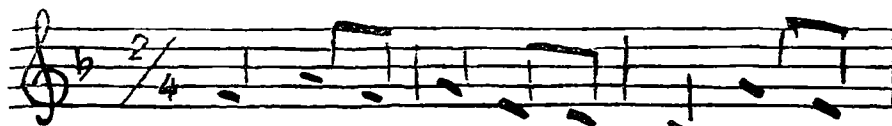
EM

HÁT

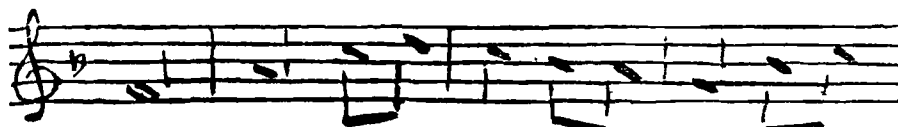
Bài ca của THANH-NGHỊ TRẺ EM

Lời của PHẠM-LỢI

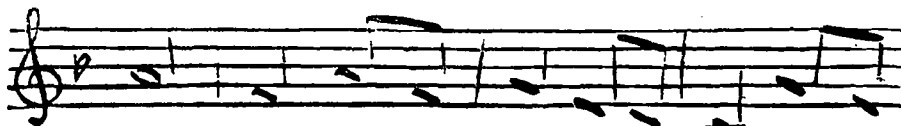
Âm nhạc của NGUYỄN-QUÍ-THUẬN

Nào chúng mình ra quây một vòng hát mà

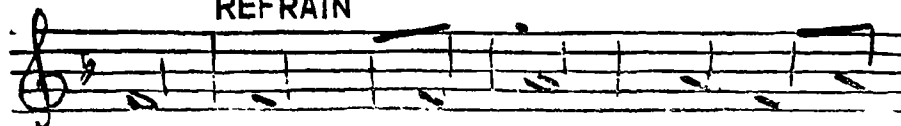

chơi Hòa cao tiếng lên! Đưa dịp lòng vang khắp

nơi Đồi có bấy ta sao bỏ hoài những ngày

REFRAIN

vui? Vui cùng nhau hát Bao tình thân

ái Bao lòng hăng hái!

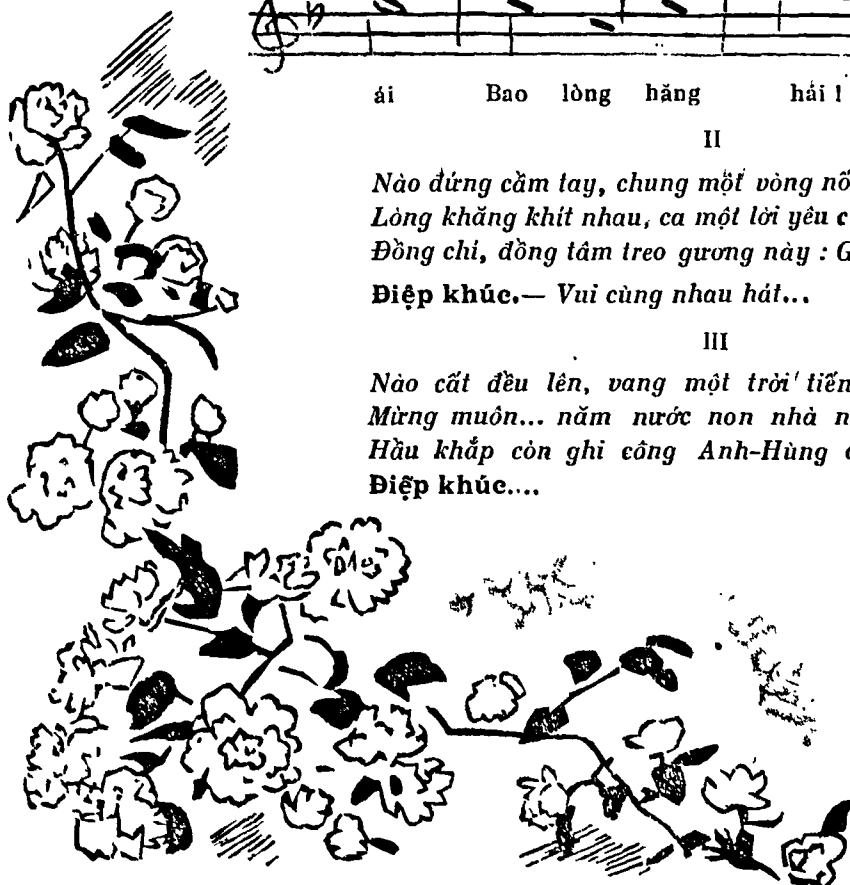
II

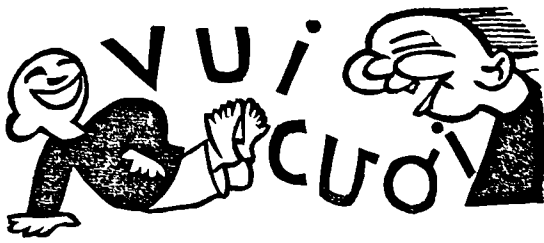
Nào đừng cầm tay, chung một vòng nối tình thân.
Lòng khăng khít nhau, ca một lời yêu chứa chan,
Đồng chí, đồng tâm treo gương này: Gương Nhà Ngoan.
Điệp khúc.— Vui cùng nhau hát...

III

Nào cất đều lên, vang một trời' tiếng hùng-ca,
Mừng muôn... năm nước non nhà như Gấm hoa,
Hầu khắp còn ghi công Anh-Hùng chi người xưa.
Điệp khúc....

L. T. S. — Một bạn nhạc sĩ, vì lòng yêu các em, đã làm riêng cho các em bản dân trên đây. Anh Phạm-Lợi đã theo điệu ấy mà đặt thành bài ca của Thanh-Nghị TRẺ-EM — Từ nay trong các buổi hội-hop, các em sẽ ca, vang bài hát đó như trong ngày hội 15 Juin 1941 của các em vừa rồi —

(dịch 'Espéranto)

Thế là ai ?

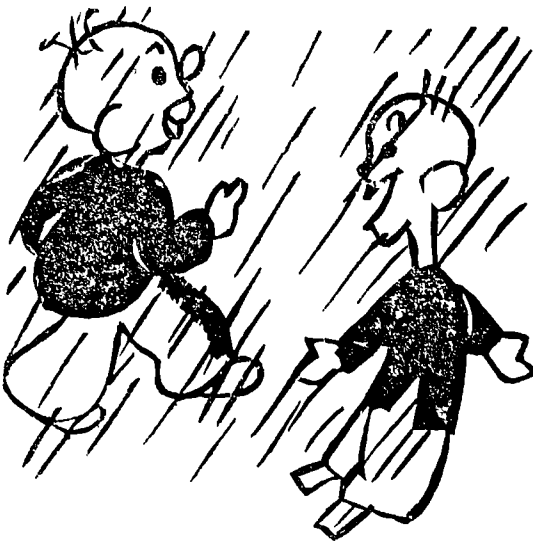
MỘT chàng thanh-niên bị giam vào nhà tù và không ai được phép vào thăm chàng nếu không phải là họ hàng thân-thích của chàng. Có một lần, một ông lão già đến nhà tù, ngỏ ý muốn gặp mặt chàng thanh-niên. Tên gác cổng liền hỏi :

— Ông có họ hàng gì với tên tù không ? Người ngoài không được phép vào đây.

— Có, tôi có họ.

— Họ thế nào ?

— Thế này nhé : tôi không có anh em chị em gì cả, mà bố tên tù là con trai của bố tôi.

— Ô hay* mưa to sao mày lại đứng đây không chạy đi ?

— Đứng trước cũng mưa, đứng sau cũng mưa, bên phải cũng mưa, bên trái cũng mưa mà bảo tao chạy đằng nào ?

Thống chế Pétain đã nói :
« Mọi người chúng ta hãy tận tâm mà làm trọn bổn phận, sự cứu vãn nước Pháp, mà những mối chia rẽ giữa chúng ta có thể làm cho nguy hại, sẽ là phần thưởng cho sự đoàn kết của chúng ta ».

Tiền học lễ

của Crookéu

THẦY GIÁO — Míp, sao hôm qua anh không đi học ?

MÍP — Thưa thầy hôm qua con đi lễ đền Phù-giày với mẹ con.

THẦY GIÁO — Thế anh thích đi lễ hơn đi học à ?

MÍP — Thưa thầy vì con nghĩ đến câu « Tiền học lễ, hậu học văn » ạ.

HOANG TON

— Tại sao trông tôi lại to đi như vậy ?

— Tại sao lúc tao cười mày lại đi qua.

TRÊN ĐÀO VÀNG

của L. H. V.

(Tiếp theo)

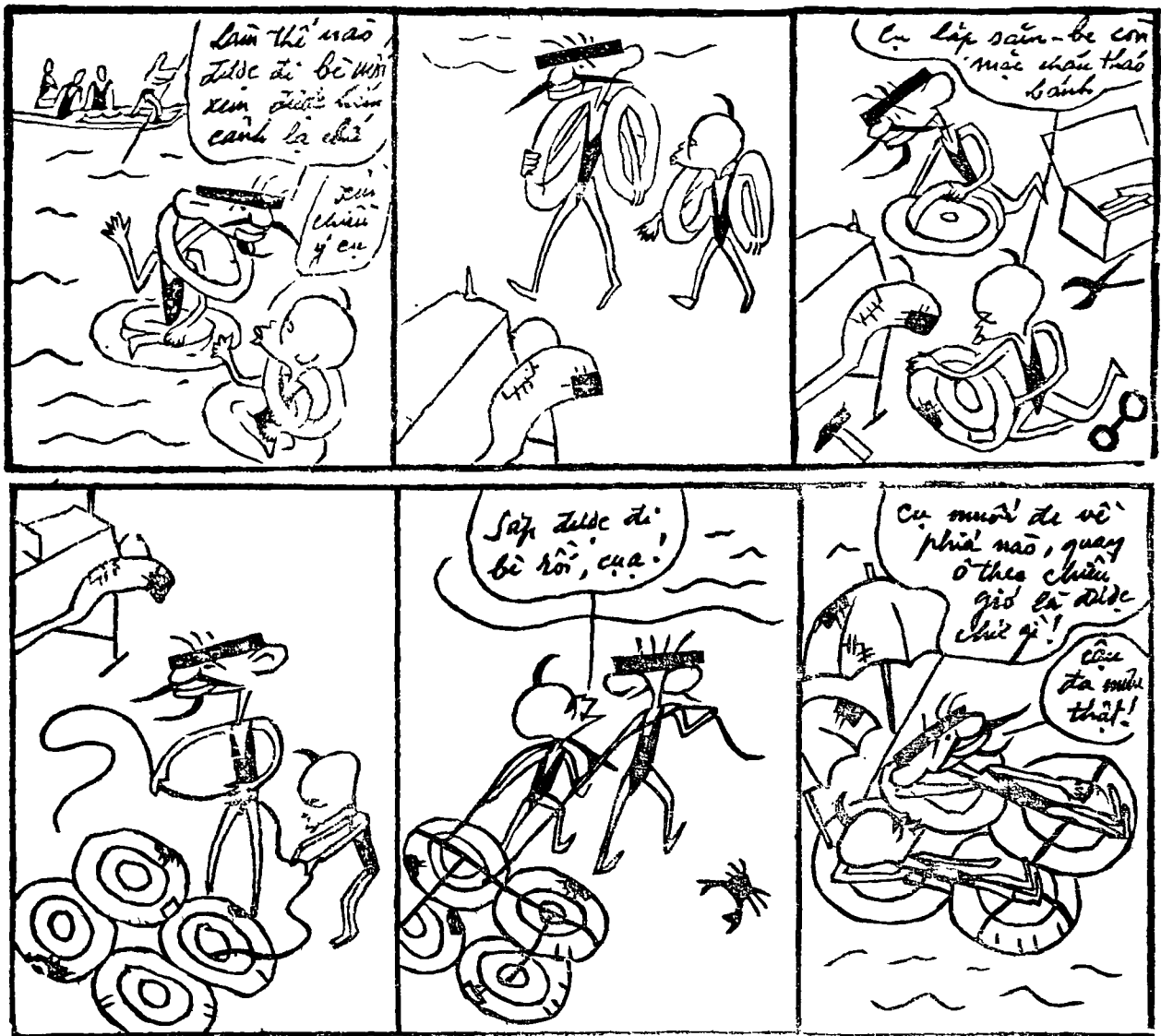
CHƯƠNG THỨ BA

CHIẾC « HAI-ÂU » từ từ rẽ nước ra khơi. Trông chiếc tàu sinh sản, toàn thân sơn trắng, lan can bằng đồng đỏ ối với bằng sắt mạ kền sáng loáng, đi giữa các chiếc tàu than đen sì, cục mịch người ta có cái cảm tưởng như một cô thiếu nữ dõm dáng dự vào cuộc rước nhà thờ.

Đứng ở buồng lái, đằng mũi tàu, Thanh-kha hai mắt sáng quắc, chú ý nhìn ra bề, mồm luôn luôn truyền lệnh cho Ba Rộng. Ba Rộng chăm chỉ giữ bánh lái, lắng tai nghe viên thuyền trưởng, lúc đưa tàu sang phải, lúc sang trái để tránh các thuyền bè rải rác trong bến như lá tre. Tiếng còi rúc vang lên, âm vọng vào núi đá trên bờ.

Các thủy thủ ai công việc người ấy đều hết sức làm bõn-phân. Thanh-kha phải lấy làm ngạc nhiên rằng họ không đến nỗi tẻ nhạt như chàng tưởng. Họ hình như đã từng làm quen trên tàu bề nên công việc rất thạo, Thanh-kha không cần phải khó nhọc hỏi hét mồm. Và chỉ mới một buổi sáng chung đụng với họ, chàng

MÚP và MÍP V DI BÈ

đã nhận thấy rằng người khách già gặp hôm qua trong tiệm hút rất có uy quyền với mọi người: Hình như bọn khách này là một bọn làm thuyền mà lão khách già là chủ cũ. Muốn được việc, chàng bèn giao cả bọn cho người khách đó coi sóc, còn bọn năm người đánh nhau hôm trước, hiềm khích với bọn kia thì chàng cho làm riêng một chỗ khác dưới quyền Ba Rộng, hoặc bởi bàn hoặc đi sửa soạn các buồng.

Công việc thế là tạm yên. Vừa đi một vòng quanh tàu chàng thấy đầu đều vào đấy cả rồi.

Mà các khách đi tàu hôm nay đối với chiếc tàu hình như đều có một cảm tưởng tốt. Vì chiếc « Hải Âu » xinh xắn, sạch sẽ đã đành. Nhưng một lẽ nữa là vì bọn thủy thủ khách tặc quần áo riêng, đeo dấu hiệu của tàu, rõ ràng không đến nỗi bần thủ, bệ rạc như

chàng sợ.

Tàu đã ra khỏi bến. Ghé vào ống nói, chàng cho một mệnh lệnh cuối cùng xuống buồng máy.

— Cho tàu chạy hết tốc lực.

Rồi giao bánh lái cho Ba Rộng chàng bước ra ngoài. Thanh-kha ngoảnh đầu nhìn về phía giữa tàu thì thấy bọn Mai đương ngồi tựa vào lan can quay ra ngắm phong cảnh. Chàng biết rõ tên từng người vì Mai ban nãy vừa giới thiệu với chàng.

Cái anh chàng đầy thấp, bụng hơi to là Hiền trạng sư ở tòa Thương thẩm Hà-nội. Anh chàng to lớn, quần cụt ngồi cạnh Mai, vẻ mặt lầu lỉnh thì là Luyện chủ một xưởng đóng ô-tô.

Còn hai thiếu nữ đương vui vẻ cười nói thì một cô là em Luyện tên là Ngọc, còn một cô là bạn đồng học của Mai, cô Cần.

Người đàn-bà đứng tuổi, nét mặt dăm dăm nghiêm nghị ngồi thụt lùi lại đằng sau thì là bà cả Thái, dì họ Mai trông nom Mai từ bé.

Thanh kha mỉm cười nghĩ đến cảnh có lẽ ngày hôm qua. Chỉ một suất nữa thì chàng đánh nhau với Hiền và Luyện. Nếu quả đánh nhau thực thì hôm nay không biết lúc giờ thiệu sẽ ra như thế nào.

Và chàng lại hiểu tại sao Hiền lại giở luật ra với chàng. Đối với một trạng-sur thì cái gì cũng là lý lẽ cả !

Vừa nghĩ chàng vừa leo thang bước xuống hầm tàu để đi khám xét lại một lượt.

Vừa xuống khỏi bậc thang cuối cùng bỗng chàng ngạc nhiên nghe có tiếng ai lấy gậy đập vào một bao gạo, hay bao bánh. Chàng rào bước vào chỗ buồng máy thì một cảnh tượng khác thường hiện ra.

Một tên khách trẻ đương bị người khách già đánh đập rất tàn nhẫn. Tay hắn cầm chiếc roi da, hắn quật lấy quật để vào đầu vào lưng người-khốn nạn. Thế mà người kia cứ đứng Yên chịu đòn, không dám chống cự gì.

Thanh kha tức giận sấn lại, dang roi ở tay tên khách già quăng đi mà rằng :

— Ai cho phép anh đánh đập người ta như thế.

— Thừa ông, tên này lười biếng không chịu làm gì...

— Nếu hắn phạm lỗi thì chủ phải bảo tôi để tôi trừng phạt chứ chủ không có quyền đánh đập người ta như thế.

Người khách già cúi đầu như chịu lỗi. Còn tên thủy thủ trẻ tuổi nhân dịp ấy đã đứng dậy lần về phía sau tàu.

Nhưng Thanh kha tuy thế vẫn phải công nhận rằng lão khách già có oai quyền, đối với bọn kia mà chiếc roi có lẽ cũng cần cho hắn để giữ lấy cái quyền đó. Nếu chàng dạn dàng bảo người kia rằng :

— Từ đây đừng đánh đập người ta thế nữa. Chủ nên ôn tồn bảo người ta. Nếu họ ương ngạnh không nghe, chủ hãy bảo tôi, tôi khác có cách trừng trị.

Người khách yên lặng không nói gì, nhưng nét mặt có vẻ tức bực.

Thanh-Kha toan rào bước đi khám xét buồng máy lhi bỗng có tiếng người gọi tên chàng ở đằng sau. Chàng quay lại thì đã thấy ở khung cửa chân cần thang Hiền và Luyện đứng đó. Hai người đứng đó có lẽ đã lâu,

Thanh Kha cũng biết thế nét mặt chàng hơi bùng dỡ. Vì chàng lấy làm phát ý về cái cử chỉ vô lễ của Hiền và Luyện. Mới quen biết có một lát mà đã gọi hắn tên chàng chứ không dùng đến chức tước của chàng là một điều quá ư sỗ sàng. Và lại chàng không ưa cho người ta chứng kiến những việc riêng của mình dù chỉ là việc quở trách các thủy thủ.

Chàng chưa kịp nói gì thì Luyện đã lau lỉnh nói trước « Ông Thanh Kha ơi, ông có thể cho tôi đi thăm chiếc tàu của ông được không ? Phong cảnh xem mãi cũng chán chúng tôi muốn xem máy móc hơn.»

Rồi như con khướu, hắn ta nói luôn :

— Kể ông cũng hơi câu nệ quá. Bọn khách họ đánh lẫn nhau thì cho họ đánh nhau. Hơi dẫu mà can thiệp vào. Ý kiến tôi ấ ý à ! Là cứ để cho cái roi sai khiến. Không có roi thì chẳng được việc đâu.

Thanh-kha lạnh lùng nhưng lễ phép giả lời :

— Vâng ý kiến của ông hay thật nhưng mỗi người một thích ông nên giữ làm ý kiến của riêng ông thì hơn. Thôi xin mời hai ông đi thăm buồng máy. Tôi rất vui lòng được các ông đề ý đến chiếc tàu của tôi. Nhưng giá các ông sai tên bởi tàu đi gọi tôi thì có lẽ cuộc tiếp đón các ông chu đáo hơn.

(Còn nữa)

Chung quanh ngày hội vui của TRẺ EM

Thư Em Hiểu

N H Cao.

A Em đã hẹn sau khi dự Hội vui của Trẻ Em thế nào cũng viết thư cho anh ngay. Em nhớ sao viết vậy, lỡ có quên sót điều gì anh cũng đừng cười nhé.

Chiều hôm thứ bảy 14-6, em đem «băng» báo đi lĩnh được một phiếu vào cửa. Đem về gấp kỹ vào ngăn kéo, thế mà chị Hòa đã rình biết, lấy giấu biến đi mất. Em đòi mãi, phải dọa mắch chị ấy mới giả. Người ta phải chờ chực, đi đến tận Tòa Báo mới xin được cái phiếu, bây giờ phiếu cũng hết sạch rồi, thế mà chị ấy lại đòi lấy; Dễ nghe chưa? Ngày mai là cứ ở nhà, cho đáng kiếp! Thế nhưng sáng hôm sau, chẳng biết chị ấy làm thế nào, cũng kiếm được một phiếu khác để đi xem. Khá thật.

Đúng 7 giờ sáng hôm chủ-nhật, trước cửa nhà hội Khai-Tri Tiến Đức đã đông chật những người. Lũ năm lũ bảy, các anh các chị ấy vui vẻ chờ đợi như học trò sắp vào trường lĩnh thưởng vậy. Người nọ bảo người kia — « Vào đi, kéo hết chỗ ngồi. »

Không thiếu chỗ ngồi, nhưng cũng chẳng còn thừa đâu anh ạ.

Chị Hòa đoán có hơn 760 người đến dự; Em thì bảo đến ngót một nghìn. Đúng không anh? Chẳng thể lại chật hết cả nhà «Khai Tri». Ban hòa-nhạc cử nhiều bài rổ rất quá làm cho em quên cả trời nóng-nực. 8 giờ đang lúc mọi người mong đợi thì

màn trò mở. Ừ chà, cái sân khấu! Cây lá xanh um, trông chẳng khác một cảnh rừng nhỏ, xinh xinh đáng để. Anh Chủ-Nhiệm nói mấy câu đề mở hội, rồi giới-thiệu Chàng Vượn ra nói chuyện với chúng em. Anh Chàng Vượn nói về sự chơi đùa có ích nghe vui lắm. Anh ấy đứng ở sân khấu, đầu cao lên quá

cái màn trò, thành thử lắm lúc em chỉ được thấy cái miệng anh ấy nói, cười và bộ răng trắng... Người đầu mà thấp bé thế!!

Chàng Vượn nói xong thì các trò vui bắt đầu. Thoạt mở màn là kịch Đồi Tiên. Một vị Hoàng-Tử đi săn được gặp Tiên. Tốt số quá anh nhỉ! Em thích nhất cái chỗ Bầy Tiên ra ca múa, muôn chim riu rít hót mừng. Thật là vui tai, đẹp mắt.

Kịch bầy Chú Lùn và Nàng Bạch-Tuyết mới thú làm sao! Bầy chú Lùn ngộ quá Má phính, mắt láu lỉnh, mũi chú nào cũng to và dài như cái bánh tây. Các chú khệnh-khạng đi vào rừng, miệng hát « Hầy-Hồ » làm cho anh Chi, anh Quý và em cười nôn ruột, dưng cả đầu vào nhau.

Nàng Bạch-Tuyết được chơi đùa, múa hát với những chú ấy, thích còn gì bằng.

Cứ sau mỗi ca-kịch lại có một bầy Tiên-Nữ ở dàn bay ra hát du-dương và múa đẹp như một đàn bướm trắng. Đến lượt chàng Vượn đem một tập giấy ra sân khấu đọc kết-quả kỳ thi lớn của Trẻ Em. Bao nhiêu

(Xem tiếp trang 19)
<https://tieuuun.hopto.org>

CON HƯƠU NON

củc CHÀNG VƯỜN

NGÀY xưa bên giải sông Hằng Hà, trong một cái thung phi-nhiều, đẹp nhất của xứ Ấn-độ, có một ông vua rất phú cường. Vua được ba con trai là Mễ Đạt, Kha Mỹ và Mầu-Ni. Hai Hoàng tử nhớn đều là bác anh dũng, chỉ ham việc binh nhưng, sẵn bản năng nghề cung kiếm rất giỏi. Khác hẳn hai anh, Mầu Ni là một vị Hoàng tử thích hòa bình. Cái thú độc nhất của chàng là đi du-lịch khắp trong xứ, an ủi những người đau khổ, cứu giúp dân nghèo cùng quẫn. Lòng yêu thương của Mầu-Ni lan rộng vô cùng, đến khắp cả toại cầm thú.

Một chiều kia, đang khi dạo chơi trong khu rừng bát ngát bên sông Hằng Hà, Mầu-Ni gặp một con hươu non nằm gục trên vũng máu, dưới gốc cây đề. Mầu-Ni chạy đến vuốt ve nó và không cầm được lòng thương, chàng thốt ra một câu — « Khôn khổ ! Ai làm cho hươu đau đớn thế này, hươu ơi ! ». Hươu nou từ từ ngẩng đầu, nhìn vị Hoàng tử rồi đáp :

— Tôi chẳng may vừa bị một tên linh săn đuổi, bắn què chân. Hang tôi ở gần đây, nhưng đau quá, không còn sức để về nữa. Nếu không ai cứu vớt thì tôi đành bỏ mạng chốn này thôi. »

— Chớ ngại. Ta sẽ đưa hươu về. Nhưng hãy để ta bó vết thương cho hươu đã. Nói rồi Mầu Ni chạy đi kiếm nước, rửa sạch máu ở đùi hươu, xé vạt áo lụa xanh buộc kỹ vết thương lại. Rồi nâng đỡ đưa hươu về. Theo đường hươu chỉ, chốc lát đã về tới chỗ hươu ở, một cái hang dưới chân đồi, lá cây rủ xuống che kín cả cửa. Vừa rẽ đám lá xanh bước vào hang, Mầu-ni phải sững sốt, ngẩn ra nhìn. Đây mà là hang hươu ư ? ... Đồ châu ngọc quý giá bày nguy nga vô kể. Những tấm nệm nhung rực rỡ vô cùng không thể hờ một khe đá, kẽ đất. Những cây đèn vàng, tháp bạc tỏa sáng chói lọi Mầu-ni đang mê mải ngắm nghía thì hươu bảo.

— « Người thấy lạ lắm sao ? Nhưng cũng xin đừng hỏi han gì cả. Lúc này tôi chưa thể nói cho người biết được. Cần nhất người phải giữ kín, chớ cho ai biết chốn này. Khi nào người gặp việc khó khăn xin cứ đến đây tìm tôi. (Ơn cứu sống nhau, tôi chẳng bao giờ quên đâu. » Nói rồi hươu biến mất. Mặt trời khuất sau đồi. Mầu ni tìm lối cũ quay về, lòng tưởng nghĩ hoang mang.

Một hôm vua cha với ba Hoàng tử đến bên giường phán rằng :

— « Cha nay đã già yếu lắm. Cha cần phải chọn ngay lấy một người con tài đức để nối chí

cha, trị vì đất nước. Mễ và Kha hai con có linh thần thượng vũ, khi trưởng anh hùng. Còn Mầu Ni, lòng nhân ái của con tràn khắp thiên hạ. Cha thấy ba con đều xứng đáng giữ ngôi trời, khi bề cần nhắc.

Nhưng cha đã nghĩ được một cách rất công bằng như thế này : Cha chia đất nước nhà ra làm ba phần và cha sẽ nhờ ba con làm cho cha mất việc. Con nào làm cho cha được hài lòng thì cứ mỗi việc được hưởng một giang sơn đó. Ít lâu nay cha đau yếu là bởi bệnh nóng rét vật vã luôn. Cha nghe nói nước người có thể tìm được một thứ bột trắng trị bệnh nóng rét rất mau. Con nào đi kiếm thứ bột quý ấy về đây, cha sẽ cho phần đất thứ nhất. »

Hai ông Hoàng Nhớn hăm hở ra đi, Mầu-ni tuy chẳng thiết sự phú quý, nhưng lòng thương cha già bệnh nặng nên chàng cũng vói vũ đi tìm, mong gặp ngay thứ bột thần tiên để cứu cha già khỏi bệnh. Lúc qua rừng, Mầu-ni chợt nhớ tới hươu non. Chàng nghĩ xa hươu đã lâu ngày, chẳng biết vật thương của Hươu đã lành chưa, bèn rẽ vào thăm. Hươu non thấy Mầu-ni, vốn vẫn chào :

« Đã lâu lắm, Hoàng-tử mới đến thăm. Nhưng sao người lo nghĩ gì mà nét mặt không được vui thế kia ? Có điều chi khó khăn hãy kể cho tôi nghe nào. »

— « Chà, hươu ơi ! Em có biết đau nỗi lo của ta. Vua cha sinh được ba anh em ta là trai. Nay ngài truyền hễ người con nào đi tìm được

thứ bột trắng, chữa cho ngài khỏi bệnh nóng rét thì ngài chia cho một phần ba đất nước. Ta thương cha già yếu, sẽ đi tìm kiếm đến tận cùng trời đất, nhưng khó lắm em ạ ! Dén trở về tay không mà thôi. »

Hươu non hỏi : Thế Hoàng tử quên lời tôi đã hứa với người rồi ư ? ?

— « Sao ? Em hươu có thể kiếm cho ta thứ bột ấy chăng ?

— Được. Hoàng-tử đã cứu mạng tôi, tôi xin giúp người tìm thuốc cứu vua cha. Hoàng tử cứ phía mặt trời lặn mà đi. Tôi cho một vị thần tàng hình đưa đường. Đến nơi nào có bột ấy, Thần sẽ giữ Hoàng-Tử lại.» Mâu-ni nghe lời ra đi. Trái mấy tháng vượt bể, trèo non, đến một xứ xa lạ thì tự nhiên có một sức mạnh vô hình giữ lại. Mâu-ni bỏ vàng bạc ra đổi ngay được thứ bột trắng của người xứ đó làm bằng một chất vô cây để chữa bệnh nóng rét. Chàng mừng rỡ trở về. Hai vị Hoàng-nhơn cũng đã trở về châu. Ai cũng khoe thuốc mình thần diệu. Vua cha lần lượt uống thử thứ bột của hai con nhơn thì nguy quá, bệnh chẳng khỏi mà chỉ thấy đau thêm. Nhưng đến lượt Mâu-ni dâng thử bột của mình. Vua cha dùng thì quả nhiên hai hôm sau bệnh ngài khỏi hẳn. Ngài gọi ba con đến, giao gói thuốc mà bảo — « Đây mới thật là thứ bột quý. Mâu-Ni, con đáng được thưởng phần đất thứ nhất lắm con ạ. Gha may nhờ con mà được lành mạnh rồi. Nhưng phải nhớ mất cha kém coi lắm. Trông mọi vật đều mờ. Đọc sách gì chẳng được nữa. Việc thứ hai là cha nhờ các con đi kiếm thuốc nào chữa cho mắt cha được tinh tường như ngày còn trẻ.»

Hai vị Hoàng-tử nhơn bối rối bảo nhau — « Tuổi già thì mắt kém. Tự nhiên thế, chứ còn đào đâu ra thứ thuốc tiên thuốc thánh ấy ! »

Mâu-ni ôn tồn nhủ hai anh — « Thôi quản gì khó khăn.

« Anh em là hãy gắng sức làm cho cha già được thỏa dạ.»

Ba ông Hoàng lại chia tay nhau, mỗi người đi một ngã. Mâu-ni vội vã đến khu rừng cầu kẻ hươu non. Hươu vẫn mong chàng đến và sẵn lòng giúp.

— « Hoàng-Tử cứ theo phía Mặt trời mọc mà đi. Thần sẽ dẫn Hoàng Tử đến một xứ có người tài khéo đã nghĩ được cách chữa mắt cho người già.» Mâu-ni cảm ơn hươu non rồi lại đề cho sức mạnh vô hình đưa chân đi, đi rất xa, rất xa, đến một nơi thành trì lộng lẫy nguy nga. Người trong xứ thì kết tóc thành giải ra sau lưng, mặc áo tay rộng thùng thình, miệng ngậm điếu giải như cái gậy. Mà lạ nhất, nhiều ông già lại có hai miếng thủy-tinh tròn treo trên mắt. Mâu-ni hỏi thì họ bảo đó là cặp kính, người già lão kém mắt đeo vào thì lại nhìn được tỏ tường. Mâu-ni chọn mua ngay mấy cặp rồi hớn hở quay về. Ông Hoàng hai về châu trước tiên, dâng vua cha một thứ thuốc cao dán mắt. Hoàng cả cũng về, đem theo một lọ thuốc vàng. Song những vị thuốc đó đều vô-hiệu, chẳng thể lấy lại cho vua cha được cặp mắt tinh tường của tuổi đôi mươi. Đến lượt Mâu-Ni về, dâng sập kính thủy-tinh trong suốt, có gọng vàng. Vua đeo thử lên mắt, trông ba con, lại nhìn vào quyển sách, Ngài bỗng kêu to :

— « Trông thấy rồi ! Trông thấy rồi ! Ta trông rõ ràng như ngày còn trẻ mạnh. Mâu-Ni hỏi lại về con được phần đất thứ hai đó. Bây giờ con nào tìm được một người vợ tài sắc nhất, lại đức hạnh hơn người, đáng làm dâu ta thì được hưởng phần thứ ba. Thôi đi đi. Ta chúc cho các con gặp sự may mắn. »

Lời vua phán lại khiến các Hoàng tử phải bối rối bảo nhau :

— « Một người vợ hoàn toàn thế thì kiếm đâu

GIẢI TRÍ NHỮNG NGÀY HÈ TRẺ EM ĐỌC SÁCH HOA XUÂN

Còn một ít cuốn :

Số 16, Lòng trẻ	0p06
Số 19, Ông bụt chùa vàng	0p06
Số 21, Hàn thực	0p06
Số 22, Cù không cười	0p06
Số 23, Đứa bé bỏ rơi	0p06
Số 25, Cái tranh	0p08
Số 27, Có ngày mai	0p08
Số 28, Cô bé gan dạ	0p08
Số 29, Sẹ dừa	0p08
Số 31, Baden Powell	0p08
Số 32, Yêu trẻ	0p08
Số 33, Con mèo đen	0p10

Các em mua năm báo THANH - NGHỊ TRẺ EM được trừ 10%/. Xin đem giấy của nhà báo đến :

SÁCH HOA XUÂN—14, RUE BLOCKHAUS NORD HANOI

chúng ta cùng vẽ

KỖ trước, tôi có dặn các em vẽ cái mũ dạ xám. Vậy đã vẽ chưa ? Tôi hỏi thế vì lần này tôi chỉ những chỗ sai cho các em xem. Nếu có em chưa vẽ, thì hãy vẽ đi đã, rồi tôi rước có thể chỉ cho được.

Nào, Em hãy để tập báo này ở trước mặt, rồi tay trái cầm tờ tranh vẽ cái mũ dạ xám giờ lên, ta cùng xem.

Ta hãy xem toàn thể có trông ra cái mũ dạ không đã. Ừ, trông ai cũng biết là cái mũ dạ, được rồi. Bây giờ lại xem xem nó có ra cái mũ dạ « xám » không, nghĩa là màu nó có đúng với màu ở mũ thật không ? Em trông kỹ xem.

Sở dĩ, tôi đã chọn cái mũ màu xám là để cho các em có dịp tập bôi chì cho đều. Ta cứ nhìn cái mũ làm mẫu rồi lại nhìn sang cái tranh, thế nào cũng

thấy hoặc thắm quá hoặc nhạt quá.

Em nào mà bôi rõ mạnh, nghĩa là vẽ cái mũ đen sì, thì sai hẳn đi rồi.

(Con Hươu non)

ra !.

Màu ni an ủi hai anh — « Hai anh ơi ! Việc đầu khó nhưng ta cũng phải gắng sức làm. Có vâng lời cha mới phải đạo con. » Nói rồi chàng đi, tuy lòng cũng nản chảng kém gì hai anh. Qua khu rừng, tiện lối chàng rẽ vào thăm hươu non. Hươu nhìn chàng hỏi — « Sao lần này Hoàng tử rầu rĩ quá thế ? Lại xảy ra việc gì nữa hẳn thôi ? »

— « Quả có thế. Lần này ta bối rối vô cùng. Vua cha truyền cho ba chúng ta, ai tìm được người vợ tài sắc, đức hạnh nhất đáng làm Hoàng Hậu trong nước thì mới được hưởng phần đất thứ ba »

— « Ở khó đây nhỉ ! Nhưng Hoàng tử hãy thư tâm, may ra tôi có kiếm cho Hoàng tử người vợ xứng đáng, để vua cha được vui lòng »

Màu-ni cảm động vuốt ve hươu non nói :

Lần này là lần đầu, thì thế nào cũng phải sai, không nhiều thì ít, nhưng mà đã trông thấy chỗ sai, biết cách sửa chữa lại, thế là đã co tâm toí rồi.

Bây giờ ta xem đèn những nét vẽ. Hãy để ý vào cái vành mũ, xem có đúng không nào. Cái vành mũ là một net tròn, chạy chung quanh cái quả mũ. Các em thử trông kỹ lại xem, có phải là một đường tròn chạy liền quanh mũ không, hay là ra đường sau mũ, nó lại đứt quãng. (xem hình vẽ số 1).

Đường chấm chỉ . . . chỉ như sau đây :
đường cong ở vành mũ ở Các em vẽ mười
đường sau quả mũ. số 1 vẽ hình vuông, mỗi
đúng số 2 vẽ sai. hình vuông cao

rộng mỗi bề 2 centimètres. Hình nọ cách hình kia 4 millimetres. Những hình vuông ấy đứng sắp hàng đều nhau từ bên trái sang bên phải. Rồi bắt đầu từ bên tay trái, ở hình số 1 các em bôi đặc chì vào cho rõ thực đen ; hình số 2, hơi nhạt hơn một tí hình số ba lại nhạt hơn tí nữa : cứ như thế cho đến hình số 10 ở cuối cùng thực nhạt, gần như trắng hẳn. Cứ bôi cho rõ đều tay, không gợn tí nào.

Các Em làm đi, rồi kỳ sau ta lại họp nhau bình-phẩm.

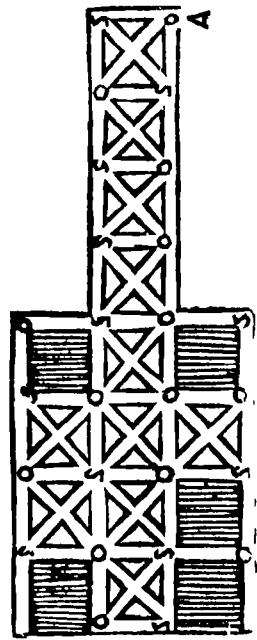
NGYM

« — Ngai vàng, Phú quý mà làm chi ! Ước gì ta có người vợ cũng sôỉ sảng, tận tâm như em Hươu của ta thì quý biết bao ! » Chàng vừa rút lời, bỗng hươu non biến thành một nàng công chúa đẹp đầm thắm, lông lẩy tạy tời. Nàng bảo Hoàng tử — « Em chính là một tiên nữ, bị một tên Yêu-Quái pháp thuật cao hơn bắt đi, lột hươu. May còn giữ được ít phép màu để giúp đỡ người. Em phải chờ khi nào có một vị hoàng tử đến cầu hôn thì mới thoát nạn. Nay vì lời chàng ước nguyện mà chúng ta thành duyên đôi lứa. Xin chàng mau đưa em về quê lay vua cha. »

Hôm đó cảnh hoàng thành tung bừng nhộn nhịp. Vua mở hội đề kén Vương phi.

Hoàng-tử Mẽ-đạt đưa về trình ngài người bạn chung thân của mình béo tròn trọc, chỉ được bề đeo đai gílát ngọc ỡng người. Hoàng tử (Xem tiếp trang 11)

II — Lâu đài bí mật

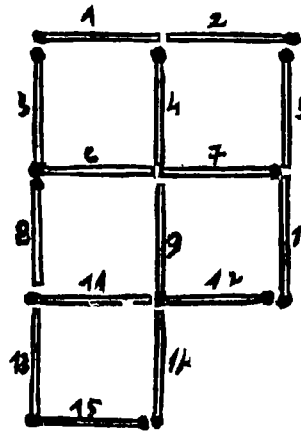

Một anh bé con lạc vào một cái lâu đài, do cửa A mà vào, Vừa bước chân vào anh chàng ta thấy ngay một chiếc vòng vàng con con. Anh ta vừa nhặt lên xem thì tự nhiên có một bà tiên hiện lên bảo rằng : « Ta có đánh tung một chiếc xích vàng, Cái vòng con đương cầm ở tay đó là một mắt chiếc xích đó.

« Con tìm hộ ta các cái mắt khác, cứ một cái vòng rồi lại một cái móc, Con phải tìm

cho đủ, hễ gặp hai cái vòng liền hay hai cái móc liền là không được. Mà không được đi qua hai lần một đường »

Các em hãy tìm giúp anh ta xem phải đi như thế nào ?

Có 15 cây riềng xếp theo hình dưới đây. Các em thử nghĩ xem làm thế nào :

1) bỏ 1 cây riềng mà còn lại 4 hình vuông nhỏ.

2) bỏ 3 cây riềng mà còn lại 3 hình vuông nhỏ,

TRÒ CHƠI VUI

SƠN HÀO

(quả biếu)

Hai bạn trẻ em lên nghỉ mát trên núi thông.

Một bạn đóng ở phía Đông Núi, 1 bạn ở phía Tây núi. Tuy 2 bạn ở 2 nơi mà lòng thân yêu nhau như con một nhà, tưởng nhớ nhau luôn. Kiếm được quà cáp gì thường vẫn đem biếu nhau. Nhưng trên đỉnh núi có 3 tên Bọm rình (lâu la), nhin đói đã meo người, ngày đêm rình đón đường các em để cướp lấy quà ăn.

Chỗ chơi : 1 nơi có nhiều bụi cây hay mô đất.

Cách chơi

Các em chia nhau ra : 1 bạn nghỉ mát phía Đông, 1 bạn phía Tây, chỗ kín đáo, cách nhau tầm chục bước. Một bạn 3 em làm lâu la, đóng ở giữa. Mỗi em đi nghỉ mát có 1 mảnh giấy trắng (Bên Đông giấy vuông) (bên Tây giấy dài) Trên giấy, tùy ý các em biên 1 món quà. Của sơn lâm có thiếu gì ! Nào thịt lợn lòi, gà rừng, nào đùi hươu, ngà voi, mật ong, mật gấu v.v... Sẵn sàng rồi. Nghe hiệu còi anh Quân thì các em đem quà sang biếu nhau.

Coi chừng bạn cướp đón bắt các em ở dọc đường đó. Em nào đi nghênh ngang để 1 tên

Trò chơi « MÍP LEO CỘT MỖ » của LUÔNG

Cải hình Míp bằng giấy dầy, ở giữa hai và giữa hai chân có hai chỗ hồng để có khâu cột mỡ qua,

Cột mỡ thì làm bằng thanh nứa nhỏ, trên đầu có hai mẩu giấy thép nhỏ, vòng tròn lại như hai cái danh khuy ; khâu chỉ qua đó ; một đầu chỉ khâu vào chân và tay Míp, Tay cầm đầu giấy, kéo, Míp sẽ trèo lên tụt xuống rất ngộ, Vành treo đồ thường thì các bạn làm bằng que tre hay giấy thép cũng được:

bọm trông thấy, nó gọi dùng tên và quát : « Anh B ! mau nộp quà mãi lộ. » Thế là em ấy bị nó bắt mà phải đưa quà cho nó xơi.

Nhưng coi kìa ! em X. lười như con cuốc đã khéo chưa ? Lúc thì núp trong bụi, lúc nằm rạp bên mô đất, lúc bò sát bụng. Chỉ 1 loáng, X đã đem lột quà sang cho em Y bên trại tây rồi. Cái bọn lâu la ăn hại kia tóm sao được !

Hạn 10 phút, bọn lâu la phải cố bắt cho hết những mảnh giấy trao đổi của các em thì mới được.

HẢI VI

(bão bề)

Có những chiều, gió phẩy phẩy, sóng êm êm, Bao nhiêu giống cá tung tăng bơi lượn. Chúng nó đi rạo mát đấy... Nhưng bỗng mây kéo đen ngịt, cái bay mù trời ; mặt bể lúc ấy bốc thành nững giầy núi lớn xô nhau

chạy : Bão lớn ! Cà giừ, trẻ ; cá mẹ, con tranh nhau tìm hang mà ẩn. Còn tung tăng thì sóng đập tan tác.

Chỗ chơi : Trên bãi cát.

Cách chơi

Mỗi em chọn lấy 1 tên cá ; cá bơn, cá thu, cá trích, cá song, cá chim, cá chày, cá đuối v.v. Các em dùng rài rác trong một vòng to trên bãi và đắp một ụ cát nhỏ dưới chân làm hang. Riêng một em (cá Nhà táng chẳng hạn) không có hang, đi vô vai tất cả những cá khác, mời đi rạo mát. Các thử cá phải theo cá Nhà Táng xuống nước (chỗ nông, mà vùng vẫy, nó đùa hoặc hát một bài. Bất thành linh anh quân hồ : — Bão bề !

Các em phải nhanh chân chạy về tranh lấy một cái hang nào đó mà ngồi lên. Chả cá nào chậm chạp, mất hang thì lại đi vô vai tất cả. « Mời anh đi rạo mát. » P.L.

Tiêu Bí Mật I

Trải bao non nước đầy vơi,
Con thuyền sóng vỗ chẳng ngại giữa giòng
Từ khi đầu mắt nòn long,
Thì ta đốt hết kẻ chòng ghẹo ta !

(Ta là gì mà ngộ thế ?)
II

Thân tôi bằng gỗ bằng tre,
Sau khi com bữa người thì chuộng tôi !
Vừa dấy được sắc phong rồi,
Xuân qua, hạ tới bao người mến yêu !
(Đố) biết tôi là gì đấy ? RYNVAT

Con hươu non

(Tiếp theo trang 9)

Kha-Mỹ cũng vừa tới nơi. Vợ chàng là một vị công chúa rất đẹp. Nhưng dân chúng chào đón thì nàng chỉ lãnh đạm, vênh mặt nhìn họ rất kiêu hãnh. Đến lượt tiên-nữ và Mầu-ni về. Hai người ngồi trong chiếc xe trắng-lẻ, tám con ngựa trắng như tuyết kéo, đẹp vô cùng. Lại có một đoàn thiếu-nữ tươi đẹp như hoa theo hầu chung quanh. Xe đến nơi, dân chúng ca tụng, hoan hô vang cả thành. Tiên nữ tươi cười đáp lại. Nàng cùng Hoàng tử xuống xe rồi quay lại, chỉ một vẫy tay là hết thấy xe, ngựa, người hầu đều biến mất.

Vua cha không cầm được nổi mừng, gọi lại phán rằng :

— « Cha nay được con giỏi, dẫu hiền. Hai con thật xứng đáng giữ ngai vàng trị vì dân nước.

BÀI HÁT

Lời ông bà

Nhảy cho tròn! Nhảy cho tròn!
Hỡi này các cháu xinh giòn của ông!

Thấy đàn cháu nhỏ chơi đồng,

Bướm ong phấp phới trên đồng
cỏ non.

Nhảy cho tròn. Nhảy cho tròn!
Hỡi này các cháu tú-hon của bà.

Thấy đàn cháu nhỏ như hóa,
Rừng xanh cũng phải lặng mà nỉ
non...

Nhảy cho tròn. Nhảy cho tròn!
Hỡi này các cháu, các con trong
nhà.

Thấy con, thấy cháu thuận hòa,
Đàn chim vỗ cánh bay ra hót
mừng.

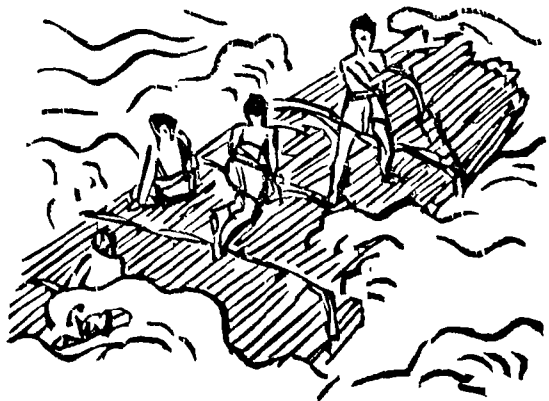
(theo HUGO)

Nam-Hương

SẴM SƠN...

Thủ đi mảng

Hôm đó tôi làm quen với một bọn đi nghề, tức là đi đánh cá, khăn khoản với họ đề đi ra khơi — Họ còn lưỡng lự chưa nhận lời, thì tôi vội vàng và rồn rập bảo họ rằng tôi đã ra khơi ba bốn lần, tôi đã quen sóng gió, tôi lại bơi giỏi, tôi lại có thể ăn cơm khô, uống nước ống được... Họ nghe tôi nói cả quyết mà có vẻ sành sỏi, gật đầu đề tôi trèo lên mảng — Khi mới ra khỏi bờ, bập bênh trên mặt sóng dễ chịu quá — Những làn sóng to đập mạnh vào sườn mảng làm tóe nước lên, bắn tứ tung vào mọi người, mát cả mặt — Mảng đi được hai tiếng đồng hồ, bờ bề trông không rõ nữa, chỉ còn thấy mờ mờ mồm núi đền Độc-cước. Sóng lúc bấy giờ càng to hơn, gió lại càng mạnh, mảng cứ trao đi trao lại, tôi đứng không vững nữa, trong bụng thì cồn cào — Mọi người đều quay lại tôi vừa eười vừa nói : « Ồ, sao bảo không say sóng ? » Ông lái, lặng thình, bước lại gần tôi, lấy một cái giây cột rất lớn, quấn hai vòng vào cây bương giữa mảng rồi lại vòng vào lưng tôi hai vòng, thít thật chặt, chặt như những khi đói mà tôi thít giây lưng vậy — Tôi yên trí đó là cái phép để giải cơn say ở ngoài khơi mà họ thường làm cho nhau — Tôi cầm chặt lấy cái giây ấy, lúc thì lặn sang bên trái, mà cũng phải van xin họ cho vào bờ, nhưng khốn nỗi, họ còn quý buổi đi nghề của họ hơn cái ông khách quý hóa bị buộc giây ấy. Ông khách đi « phiêu-lưu » trên mảng nằm chết khiếp và chết say đi, cho

đến lúc người ta kéo mảng lên bờ, gọi mãi và gọi năm bảy gáo nước ngọt vào mặt mới tỉnh.

TRẦN BÁ-TUYỀN

NHƯ lệ thường, hôm nay bọn Hùng, Ba, Tị dậy sớm lắm. Trời nổi cơn tối hôm qua. Nửa đêm đổ mưa như trút nước. Cho đến sáng, những hạt vẫn rơi đều, đánh lộp bộp vào những lá chuối đã rách tả-tơi ở ngoài vườn.

Mọi người nản. Thể-thao làm sao được !

Tị ngáp dài một cái, leo lên giường — « Dậy sớm thế này vô-ích. Xin phép anh em cho tớ ngủ lại một tí. » Ba kéo chân Tị lôi xuống — « Không tập thể-thao ngoài sân thì làm cái khác. Dậy còn ngủ lại mệt mệt chết Sao mà lười thế hử « Ông Cụ Non ».

— « Làm cái gì ? Lại trò chơi vui hửu ? »

— « Thì cứ sang cả đây. Tớ có môn vận động trong buồng rất thú. »

Sang đến buồng bên, Ba mở rộng các cửa, dẹp bàn ghế vào một góc, trải chiếu to xuống đất để cả bọn cùng đứng rồi bảo Hùng, Tị làm theo mình.

I. Trước hết đứng thẳng khoanh tay. Rồi nhẹ nhẹ ngồi xuống chiếu, xếp chân vòng tròn. Trước khi hạ mình ngồi, phải khôn khéo nhích chân phải về phía sau, đưa sang bên trái một tí. Ngồi xuống rồi, lại vẫn khoanh tay đứng lên. Từ từ mà làm. Hấp tấp là ngã kèn ra chiếu.

II. Nằm ngửa thẳng trên chiếu, chân duỗi đều, khoanh tay trước ngực. Rồi cố mà đứng lên. Tay vẫn khoanh, không được chống xuống đất.

Tưởng dễ lắm à ? Anh Tị to bụng kia cựa quậy mãi nhăn nhó mãi mà vẫn nằm thẳng cẳng, có đứng lên được đâu.

III. Ngồi xuống chiếu, duỗi thẳng hai chân. Ngửa hai tay cầm cái gậy nhỏ giơ thẳng, tay cách nhau đều với hai vai. Rồi từ từ nhấc đầu gối của chân phải co về. Cho chân phải trèo qua gậy. Không được đụng chạm chân vào gậy đó. Trèo rồi, lại kéo về cho nó nằm vào chỗ cũ. Chân phải làm xong đến chân trái. Rồi cả hai chân một lúc, vẫn không đụng chân vào gậy.

Có giỏi, vắt gậy đi. Chắp ngón nối hai tay

HỘP THƯ

EM NÀO ĐƯỢC THƯỜNG ?

Từ 4 giờ chiều thứ năm, 19 Juin 1941 mời các em đến Tòa Báo mà lĩnh thưởng. Máy bay nằm dài một loạt, nóng ruột lắm thì phải, Chỉ chờ phi công đến là cất cánh đấy thôi, Những em nào ở lĩnh xa, được thưởng sách vở thì Tòa Báo sẽ lần lượt gửi đến. Chỉ có máy bay nhỏ là không gửi đi được. Các em phải về Tòa Báo lĩnh. Nếu không tiện thì Tòa Báo sẽ gửi thay bằng một phần thưởng sách báo, ngang giá với máy bay.

Em Bá-Cửa, Nguyễn Đào (Saigon) — Anh P L cảm ơn em. Bài của các em anh ấy đang xem. Sẽ trả lời.

với nhau cho chân trèo qua, thử mới tài.

IV. Đứng ngay ngắn. Chắp ngón nối tay ra đằng trước thành vòng. Đứng vững một chân phải, để chân trái bước qua vòng ấy. Vẫn đứng thẳng. Bước nốt chân phải sang. Ấy kìa ! Anh Tị « To Bụng » đứng buồng tay ra vội. Còn phải đề vòng tay cho hai chân lần lượt bước giả lại về đằng sau kia mà. Thế mới khó.

Tị cố gắng làm được như lời Ba, rồi giơ tay nói : « Các anh chớ cười tôi vội. Đừng tưởng To Bụng không có trò gì đâu ! Theo tôi làm, rồi tha hồ được cười. Lấy ra đây ba cái ghế.

— « Ba cái ghế ? To Bụng muốn ngồi thử cho đỡ mệt chứ gì ?

— « Ừ, ba cái ghế... Các anh ngồi xuống làm đi.

I. Khoanh tay lại rồi đưa lên, tay phải sờ tai trái, tay trái sờ mũi. Được, buông hai tay xuống. Lại khoanh vào, đưa lên, tay trái sờ tai phải, tay phải sờ mũi.

Lại buông xuống, lại khoanh tay, hai tay sờ lần lượt như trước. Nhanh lên. Buồng tay, khoanh tay, sờ đi. Ừ chà ! Anh Hùng rồi rít, sờ cả vào mắt. Anh Ba luống cuống nắm cả hai tai. Cười nhau nữa thôi.

Xin nãy nén cười, làm nốt cái này đã :

II. Đặt bàn tay trái lên đỉnh đầu, bàn tay phải vào trước bụng. Tay trái vỗ luôn, khề khề trên đỉnh đầu. Tay phải gãi vào bụng. Mỗi tay một việc cùng làm đi cho đều. Ấy, sao anh ba lại gãi cả bụng, gãi cả đầu thế ?

Mới biết chính chân tay của mình mà lần lúc cũng khó bảo ra phết, PHẠM LOI

Những mẫu vải nhỏ các em dùng làm gì ?

CÁC em hãy nên cắt cần thận những mẫu vải nhỏ may quần áo còn thừa. Chị sẽ trở cho các em biết cách dùng những miếng vải ấy.

Lần này chị hiển các em cách làm một chiếc hộp đựng các đồ khâu. Các em hãy tập làm cái hộp này đã vì khi ta có một cái hộp đẹp và tiện-lợi đựng các đồ dùng trong khi khâu và thì bao giờ ta cũng thích đỡ đến luôn và như thế những công việc thêu thùa đối với ta sẽ chẳng là một công việc đáng chán nữa.

Làm cái hộp này cũng không tốn gì, một ít carton, một ít vải hay lụa các em may áo còn thừa. . . . nhưng cần nhất là phải tốn công. Vậy ngày thứ năm, hoặc chủ nhật các em thử làm chơi. Cái hộp chị nói sau đây bề dài 18cm, bề

TRANG

rộng 13cm và bề cao 9cm. Các em hãy cắt những miếng carton (bìa dày độ 1mm hay 1mm5) theo đây :

2 miếng 18cm X 13cm, 2 miếng 13cm X 9cm, 2 miếng 18cm X 9cm.

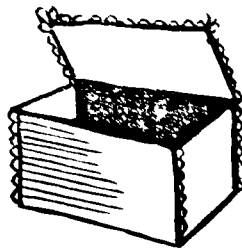
Các em hãy lấy satin màu bleu và satin hoặc nhiều hay lụa màu trắng (hộp ngoài bằng satin bleu và trong màu trắng) cắt 4 miếng 22cm X 17cm (2 miếng satin bleu và 2 miếng trắng) 4 miếng 17cm 13cm (2 miếng satin bleu và 2 miếng trắng) 4 miếng 22cm X 13cm cũng 2 miếng satin bleu và 2 miếng trắng.

Các em hãy dùng những miếng vải bọc những miếng bìa lại. Nên để dợn trong một lượt bóng mỏng. Muốn bọc những miếng carton ấy

EM GÁI

cho đẹp các em hãy làm theo đây: Gắt một miếng bóng mỏng bằng miếng carton. Để miếng satin 22 cm X 17 cm (mặt bóng xuống dưới) xong đặt miếng bóng vào giữa, rồi đặt miếng carton 18 cm X 13 cm lên trên miếng bóng. Các em gấp những chỗ satin thừa ở 4 cạnh lại và dán bằng hồ. Nên nhớ khi dán các cánh lại phải kéo miếng satin cho thẳng. Lấy miếng lụa trắng 22 cm X 17 cm gấp mỗi bề 2 cm rồi khâu vát đề lên trên mặt chưa bọc của miếng carton. Nên kéo vải cho thật thẳng. Cắt cả những miếng carton đều bọc như thế. Nhưng miếng carton làm đáy hộp 18cm X 13 cm thì không nên lót bóng ở dưới Các em hãy khâu vát nối liền những miếng carton lại để làm thành một cái hộp, có nắp có thể mở ra đóng vào

được (xem hình vẽ 1) Muốn khâu khâu các em hãy lấy chỉ cotton perle màu bleu se lại (độ 6 sợi) và màu trắng se lại (6 sợi) Hai giây ấy lại đem se vào thành 1 cordon 2 màu trắng và bleue — Các em đính cordon ấy theo những đường khâu và chung quanh nắp hộp. Đến mỗi góc các em đặt sợi cordon làm 3 mũi (theo hình vẽ II) Nếu các em biết thêu thì nên thêu vào miếng satin làm

II

nắp hộp và 4 cạnh hộp, như thế thì đẹp hơn. Nên nhớ thêu trước khi bọc carton vì khi đã bọc rồi, trong cơ bóng thêu sẽ khó. CHI NGỌC

(Tiếp theo)

«CHA TA đã về! Chuột Nhắt ơi, thôi thương ta. Nhà người đi đi : để cha ta đừng trông thấy nhà người !

— Không ta không đi đâu cả. Nhưng ta cũng chiều người, ta nấp sau gót người cho đến khi cha người biết cái tội không vâng nhời của người.»

Chuột Nhắt vừa lẩn vào sau Hồng-Nương thì cha nàng vào. Hồng -Nương có vẻ lúng túng và sắc mặt tái nhợt, sợ hãi. Ông Cần Trọng vừa run vừa hỏi Hồng Nương :

— Cha có bỏ quên chiếc chìa khóa cái nhà con trên bàn ; con có được không ?

— Thưa cha đây ạ, Hồng-Nương vừa nói vừa hai tay đưa chiếc chìa khóa nhỏ xiu, mặt hồng đỏ bừng như quả gấc.

— Làm gì lại có sữa đồ thể này con ?

— Thưa cha, tại con mèo đấy ạ.

— Sao, con bảo tại con mèo à ? Con mèo mà có thể mang cả một nồi sữa to như thế kia đổ ra nhà được ư con ?

— Thưa cha không ạ. Đây là con đánh đổ ạ. Hồng Nương nói rất khẽ, không dám nhìn thẳng vào mặt cha.

— « Thôi con lấy cái chổi mà quét chỗ sữa đổ đi.

— Thưa cha hết chổi rồi ạ.

— Không có chổi à ? Nhưng lúc cha ra đi,

còn có một cái kia mà. — Thưa cha con đã chót vô ý đốt nó đi mất rồi ạ... trong khi...»

Nói đến đây Hồng Nương đứng im. Cha nàng nhìn nàng một lúc, liếc xem quanh buồng thở giải một cái và đi về nẻo cái nhà con, ở tít góc vườn...

Hồng-Nương để rơi người xuống một cái ghế rồi khóc nức nở. Con Chuột Nhắt cứ đứng im. Một lúc sau, ông Cần-Trọng vội vàng chạy vào, mặt lộ vẻ sợ hãi :

— « Hồng Nương, con ở nhà đã làm gì ? Con đã nghe theo tinh tởm của con, con đã thả người thù ác nghiệt nhất của nhà ta ra rồi !

— Lạy cha, xin cha tha tội cho con. Con không ngờ con lại gây ra tai vạ cho nhà ta.

Hồng Nương vừa kêu van, vừa ôm lấy cha mà khóc lóc.

— Đây con xem, không nghe nhời cha mẹ tai hại là ngần nào ! Không những mình gây họa cho mình mà còn làm khổ lây đến người khác nữa.

— Nhưng thưa cha, con Chuột Nhắt ấy là gì mà cha sợ nó thế ? Nếu quả nó có bản-lãnh cao cường thì sao cha lại giam cầm nó được bấy lâu ? Bây giờ cha chỉ việc lại bắt nó mà nhốt vào là xong.

— Hồng Nương ơi, con không biết. Con Chuột Nhắt này là một tiên-nữ rất ác và bản lĩnh rất cao. Bây giờ con đã chót đề nó sống ra thì ta sẽ kể cho con nghe những điều mà ta

định đề đến khi con đủ 15 tuổi mới sẽ nó ra.

« Cha đây chính cũng là một ông thần : thần Cần-Trọng. Mẹ con chỉ là một công chúa người trần tục u hương đức hạnh và vẻ đẹp của người đã làm xiêu được lòng Ngọc Hoàng và bà Chúa Tiên. Các người mới có phép ta được xum họp với mẹ con.

« Nhân dịp cưới, cha có làm cỗ tiệc rất linh đình, nhưng ta quên khuấy không mời tiên-nữ Khả-Ố. Trước kia Khả-Ố có ngờ ý muỗm gần

con gái cho cha, nhưng cha đã khước đi. Kịp dịp khi thấy cha lấy mẹ con, lại quên không mời tiên nữ, nên từ đó thâm thù nhà ta, tìm hết cách để làm hại.

Giá mua báo dài hạn

	3 tháng 6 th. 12 th.		
Phần A		1p10	2p10
Phần B (TRẺ EM)			
(0p12 một số)	1p00	2p00	3p90
Cả hai phần	1p50	3p00	5p80

Mua báo dài hạn Phần TRE EM có lợi nhiều :

- 1) Rẻ được từ 8% đến 12%.
- 2) Không phải trả thêm tiền về các số đặc biệt giá từ 0p16 đến 0p20.
- 3) Dự các cuộc thi phần thưởng có giá trị.
- 4) Những em mua năm sẽ có quà biếu.
- 5) Những em mua năm có phiếu riêng để dự các cuộc vui do nhà báo tổ chức.
- 6) Những em mua năm mua sách vở giấy bút sẽ được trừ 5% ở hiệu sách TRẦN-VĂN-TẤN phố hàng Bông, số 62, Hanoi (bán đủ các sách học, giấy bút, truyện v. v. . . và các thứ bút máy) được trừ 10% vào giá mua Sách-Hồng ở nhà xuất bản Đời Nay và Sách Hoa Xuân ở 14 Blockhaus Nord Hanoi.

Sách mới

Bản báo nhận được : 1.) cuốn « Tuổi xanh » tác giả : Bác sĩ Lê-h-Mỹ, của nhà xuất bản Lê Cường gửi tặng.

2.) hai cuốn « L'Anglais au Baccalauriat » và « L'Anglais de Hongkong » par Lê-công Đắc của tác giả gửi tặng.

Xin trân trọng cảm ơn và vui long giới thiệu các cuốn sách đó với các bạn đọc.

<https://tieulun.hopto.org>

« Nhưng cha thì cha không ngại vì bản lĩnh của cha cũng ngang với bản lĩnh của Khả-Ố. Và lại bà Chúa Tiên rất yêu cha. Đã bao phen cha đã làm cho phép thuật của Khả-Ố vô công hiệu. Sau khi sinh con ra được vài giờ, mẹ con bỗng thấy đau, đau một cách dữ dội. Cha không sao chữa nổi mới đề mẹ con ở nhà chạy đến cầu cứu bà Chúa Tiên. Nhưng than ôi, lúc trở về thì mẹ con đã thành người thiên-cổ. Trong khi cha đi vắng thì Khả-Ố đã thi hành thủ đoạn làm cho mẹ con phải chết — Còn con thì Khả-Ố cũng sắp phủ cho con đủ các cái xấu, đủ các tai họa. May thay cha về kịp Khả-Ố chỉ mới truyền cho con được tinh tò mò nó sẽ làm cho con, đến khi 15 tuổi, sẽ thuộc quyền sai khiến của Khả-Ố.

Nhờ ở bản lĩnh của cha và của bà Chúa Tiên, chung ta đã chống lại bản lĩnh của Khả-Ố và đã định rằng đến năm 15 tuổi, nếu con bị tinh tò mò nó quyến rũ được 3 lần con mới bị thuộc quyền của Khả-Ố.

« Bà Chúa Tiên, muốn phạt Khả-Ố, đã biến hình thành con chuột nhắt và nhốt nó vào cage nhà con đó. Nó sẽ phải giam cầm ở đấy mãi mãi trừ có khi nào chính tay con mở cửa thì nó mới được ra. Con chuột nhắt ấy sẽ lại thành tiện nữ Khả-Ố, nếu con bị tinh tò mò nó cám dỗ được ba lần liền, trước khi con đúng 15 tuổi. Cha hết sức nản nì, bà Chúa Tiên mới ưng cho rằng nếu con mà chống lại tinh tò mò được một lần thì cả cha và con đều sẽ không bao giờ còn bị Khả-Ố quấy nhiễu nữa.

« Ấy cũng vì thế nên cha đã hết sức dạy dỗ con cho đừng có cái tinh tò mò tai hại kia. Cũng vì thế mà hai cha con ta đã sống biệt hẳn mọi người, mà trong nhà cũng không có đến một người đầy tớ. Ta đã mừng thầm sắp đạt tới mục đích vì trong mấy ngày nữa là con đầy 15 tuổi là con sẽ mãi mãi được giải thoát, cái bản lĩnh của Khả-Ố sẽ vô công hiệu.

« Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên con ạ! Bây giờ đã chót ra như thế con còn có thể vót vát được. Còn 15 ngày nữa thôi. Con phải cố phần đấu chống lại với tinh tò mò tai hại ấy. Và đến ngày thứ 15 vị hôn phu của con, hoàng tử Diêm-Lệ sẽ được xum họp với con.

« Hồng-Nương con. Hồng Nương yêu quý của cha. Con hãy thương cha, hãy cố hết sức đề thăng tinh

tò mò của con. Can đảm lên con.»

Hồng Nương từ này vẫn gục vào lòng ông Cầm Trọng, khi nghe thấy thế, trong lòng cũng thấy hơi vững dạ.

Âu yếm, nàng ôm lấy cha và nói :

— Thưa cha vâng, con thề xin chuộc lại tội đó. Xin cha đừng bỏ con ; gần cha, nhờ sự săn sóc của cha, con sẽ có đủ can đảm đề phần đấu.

Tiểu thay cha không thề ở gần con được nữa. Hiện giờ các phép thuật của cha không còn ích gì nữa. Cha đã thuộc quyền của Khả-Ố. Mà Khả-Ố không bao giờ thuận để cha ở gần con để giúp, khuyên con. Cha cũng lấy làm ngạc nhiên chưa thấy nó đâu vì trông cha buồn rầu chắc nó sẽ vui sướng lắm.

— Ta đây, cạnh người đây, ở chân con gái yêu quý người mà. Chuột Nhắt nói xong thì từ sau chân Hồng Nương nó đã bò ra trước mặt Cầm Trọng. Nghe người kể những nỗi đau khổ mà ta đã gây cho người ta rất hài lòng, cho nên ta chưa muốn ra mặt vội. Thôi, người hãy từ biệt Hồng Nương của người đi ta mang nó đi đây, và ta cấm người không được theo nó.»

(Xem theo trang 19)

KẾT QUẢ CUỘC THI

của THANH-NGHỊ TRẺ-EM

KHI chúng tôi, chị A, chàng Vượn, anh Cao và anh Ba Lém bước vào tòa soạn thì ai nấy đều ngạc nhiên vì sừng sững giữa phòng hai chiếc bồ lớn.

Hai chiếc bồ bệ vệ, lì lì chừng nào thì anh chủ nhiệm tươi cười chừng nấy. Thì ra đó là những bồ đựng các bài dự thi mà tòa báo sắp giao cho chúng tôi chấm.

Thế rồi rông cả sáu hôm liền, mỗi ngày làm việc trong vui tiếng đồng hồ chung tôi mới mới chấm, soạn xong các bài của 867 em dự thi.

Ngày thứ sáu, sau khi viết xong bằng xếp thứ tự chị A soa tay đứng dậy, vui mừng.

— Tôi đã bảo mà, đàn bà bao giờ cũng thông minh hơn đàn ông. Đứng đầu sổ chẳng là một em gái, em Tam Trung là gì?

Chúng có hiền nniên, anh Lém, lém thế mà cũng phải im thin thít. Nhưng chàng Vượn, ranh mãnh, mỉm cười gior cho chị A xem một bức vẽ mà rằng

Các em gái nhỏ thông minh thật nhưng hiền lành quá nên thiếu bề hóm hỉnh. Chả tin, chị cứ xem bức vẽ ngộ nhất là của một em giai nhỏ.

Chúng tôi xúm lại, ai nấy đều phì cười. Cậu bé con của nhà họa sĩ đã thành một anh tây đen mắt trắng dã, môi đỏ xẫm, 'minh bạn áo có vằn hươu, quần đồng dộc xanh. Hai con chó chừng mới ở cung trăng rơi xuống: bộ lông mượt xanh thẫm điểm đỏ. Còn hai chú vịt ý chừng mới đến chơi họa-sĩ Tô Vũ và Ngym nên

minh dính đầy những vết sơn đủ các màu. Cả bọn đều biết làm siếc. Cậu bé tay cầm cây can gior lên, cây can nghiêng nghiêng sắp đổ nhưng vịt chó đã chèo lên tay bên kia công kênh nhau để giữ cây can lại.

Cười chưa xong, anh Cao đã cho xem những bài giả lời lạ lùng nhất. Em « chim vành khuyên » cho chữ *long* mà thêm « *mỹ huyền* » vào thì thành ra chữ *lồng*. Chim có khác chi thích vào lồng! nhưng em « *vành khuyên* » quên rằng nếu là *lồng* thì « *bao nniều nhân vật*

ta vào ở trong » thế nào được!

Câu thứ hai, em Sỏi trắng đam cả quyết là ông thầy bói. Sỏi trắng nghĩ xa xôi quá. Ông thầy bói co mắt nhưng có cả con người nữa kia mà!

Câu thứ ba được làm em giải đỡ rất thần tình. Em thi đoán là tàu bay, em thi đoán là con chim gầy nhom vì nhịn đói nên « *hình hài một năm sương da* ». Nhưng lý thú nhất là em Hồng-Hà đoán là một anh nghiện thuốc phiện. Kề cũng đúng lắm đấy chứ! Anh nghiện thuốc phiện nào mà chả gầy dẹt chỉ còn sương với da. Còn công việc « *đi mây về gió* » thì dĩ nhiên đi rồi.

Nhưng có điều không ai ngờ là khó nhất lại là câu đố con vật ở cung trăng. Đã nói rõ là con vật đó giống nhiều con vật trên mặt đất mà có em dám gán như chân rồng, chân phượng với mắt kỳ lân. Không biết các em đó trông những con vật ấy ở đâu? Có ba cái khó nhất chỉ có một em đoán đúng: lưng con lạc đà, môi người và tay tiểu thư tân thời. Nhưng chẳng may em đó lại đoán sai các câu đố kia. Thành ra không một em nào dám tự phụ là đúng hết cả các câu đố.

Nhưng làm sao mà vẽ mặt anh ba Eém buồn thiu buồn thiu thế kia? Chỉ tại anh thấy nhiều em quên Nam-sử quá. Có em quên mất rằng đền Trèm thờ Lý-ông Trọng, tự tử ở Hát-giang là bà Mị-ê, vị trung thần nhà Lý là Tô-hiến-Thành. Nhưng quên thế còn có thể tha thứ được. Chứ còn có

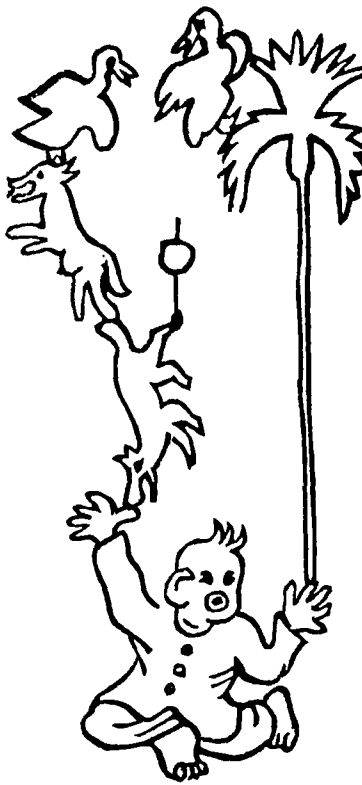
em quên cả tên Trung-Nghị thì thật là nguy quá.

Nhưng buồn cũng chẳng lâu vì ai nấy đều vui vẻ nhận ra rằng tất cả các em dự thi đều công nhận báo Thanh Nghị TRE EM là bạn tốt của mình. Cho nên anh Cao vừa mỉm cười vừa tuyên bố kết quả như sau này:

Kết Quả Kỳ Thi Lớn

Giải nhất: một cái đàn Banjo

Em Đoàn-thị-Liên 32 R. Miribel Hanoi.

Tranh của em Đ-t-Liên xếp

10 giải Tàu bay Các em :

- 1 Nguyễn thị Phú 11bis Hôpital Chinois
- 2 Phạm Nhiếp village Đông-Phủ gare Văn-
- 3 Phạm-vân-Bích 72 Hàng Quạt Diên.
- 4 Ng. Thương Chu Kiền Anh Phúc-yên
- 5 Lê hằng Trang Thái hà Ấp Hanoi
- 6 Lê Ngọc Liên 40 Carreau
- 7 Lê văn Lân 20 Impasse Beylié Hanoi.
- 8 Đào văn Quang Làng Đồng Tỉnh Huyện Văn Giang B N.
- 9 Hoàng-Tài 101 Coton Hanoi
- 10 Phạm Tảo 7 Hàng Hành

10 giải sách vở Các em :

- 1 Đinh xuân Ninh 10 Pescadores Hanoi
- 2 Vũ văn Thanh : 2 Trần Hưng Đạo
- 3 Đặng vũ Bách 50bis phố Protectorat
- 4 Vũ đình Thanh 33 J. Soler. Nam-dịnh
- 5 Nguyễn lê Bằng : 38 Vieilles des Tasses
- 6 Phạm hồng Tuyển 58A P. Doumer Haiphong
- 7 Nguyễn gia Uyển 13 Nguyễn Trãi
- 8 Bùi văn Phụng 19 Neyret. Hanoi
- 9 Ng. thị Nhân 28 Miribel Hanoi
- 10 Vương sĩ Viêm 8 — Amiral Courbet
- 11 Nguyễn bích Như 95 chanvre Hanoi
- 12 Đặng đình Sách 28 Radeaux Hanoi
- 13 Trần thị Tuất 123 Phố Phúc Lợi Ngõ chợ
- 14 Ma-Mộc Lâm Phú Thọ K T.
- 15 Bùi đồng Long 17 Voie 96
- 16 Hoàng tri Quảng Hà-đông
- 17 Thiên-hùng — Mé'hùng-Đoan Uông-Bi
- 18 Phạm hữu Lợi 26 Duvillier Hanoi

19 Nguyễn văn Thọ 84 Rollandes Hanoi

3 giải huyền-kịch Các em:

- 1 Anh thắng
- 2 Mai Thịnh 21 phố nhà Thờ Hanoi
- 3 Nguyễn Đức Ái 36 Robineau Hải-dương

Bài giải các đầu bài thi

1.) Tiếng bí mật : Long, lòng, lọng, lỏng, lon.

Câu đố : đôi mắt kính — Cái điều sáo.

2.) Đoán tên : Thanh Nghị.

5.) Ô chữ

6.) Con quái vật.

Đầu trâu, Một sừng trâu, Một sừng hươu,

T	R	A	N	T	H	U	Đ	Ô
R				H			I	N
U	N	G		E	M		N	G
N	H	I		T	I		H	T
G	I	A	L	O	N	G		R
N		C	A	N	H		T	O
H	O	A	N			H	A	N
I		N	G	U	N	G		G

Chân hươu sao
hay da đầu báo,
Một tai chó tây,
Một tai vảy cá,
Má mang cá,
Mắt điều hâu
Mỏ vẹt, Mỏ i
người, Răng
mèo hay hổ,
Râu dê hay ông
cụ, Cỏ chăn,

Ngực có vảy cá, Vú bò hay lợn, Một chân voi,
Một chân nhái, ếch, thằn lằn, Một chân gà có
cựa, Bàn tay tiểu-thư tân thời, Lưng có vằn hổ,
Lưng hình nghiêng con lạc-đà, Có vảy cá, Móng
hình con ốc sên, Đuôi chuột hay thằn lằn, vút
đuôi là đuôi cá.

Chung quanh ngày hội

vui của TRẺ EM

(liếp theo trang 6)

người mong chàng đấy. Biết không?

Anh Cao ạ, em làm bài thi rất kỹ lưỡng mà sao không được giải nhất thế? Em mong ước mãi cái đàn mới nguyên và xinh đẹp, thì nay lại về tay người khác rồi. Nhưng thôi, em chẳng dám tị với ai đâu. Chàng Vượng giờ cho chúng em xem những bức tranh dự thi được giải lớn. Sao mà công-phu, sao mà đẹp, mà ngộ-nghĩnh thế! Ai trông cũng tức cười. Chẳng trách nào em không được giải.

Xong rồi đến kịch Thỏ Non. Lúc bấy giờ Thỏ đưa tiễn Thỏ non tiễn mình cho cụ Sư tử, bắt những bài tiễn biệt mới buồn làm sao! Ai nghe cũng phải ngậm ngùi. Em yêu Thỏ non lắm. Nó biết hi-sinh cho loài; nó nghĩ được mưu giỏi cho cụ Sư tử phải chui xuống giếng. Thỏ non hát đã hay, điệu lại khá. Còn cụ Sư tử thì ghê quá! Sao mà hung dữ thế. Sư nhảy đồ cả rừng, gầm lên như sấm, làm cho em giật mình đánh thót một cái, sợ rún người ra,

gớm khiếp! Ác thể cho đàn đầu xuống giếng chết là phải.

Cuối cùng là kịch Đinh-tiên-Hoàng.

Đinh-hộ-Lĩnh thuở nhỏ tập trận cờ lau với những trẻ mục-đồng. Ngài thao diễn cho « hai quân », tay vác cờ lau, chân bước đều, tiếng hát vang, mạnh mẽ vô cùng. Lại hêm tiếng hô rần giỏi, chiêu trống dậy trời. « Hai quân » dàn trận hàng ngũ chỉnh tề, đi đứng, lên lui đều rầm rập. Tuy là một trò chơi, tuy rằng bé nhỏ nhưng cũng đã có uy-phong một đội hùng binh của Vạn-thắng-Vương rồi. Đến lượt ông Chú ra thì không ai nhìn cười được anh ạ. Ông Chú với cái « Búi Tóc Nồi đất », quần « cháo lòng », ra quát tháo ầm ỹ rồi đuổi đánh cháu. Đinh-bộ Lĩnh nhanh chân chạy, nhảy xuống sông thì có con Rồng to tướng đội Ngài lên. Ông Chú mất vía, vội quì xuống lạy lấy lạy đề. lạy như chầy giã gạo. Mọi năm, tết Trung thu, em xem nhiều đèn kéo quân có tích Chú đánh Cháu, bây giờ em mới hiểu chuyện.

Thế là hết trò vui anh ạ. Đang hay thì hết, tiếc quá. Trước khi chia tay, chàng

(Xem tiếp trang 19)

Chung quanh ngày hội vui của Trẻ Em

(Tiếp theo trang 18)

Vườn hợp nhiều anh và chị nhỏ lên sân khấu hát bài ca của Thanh Nghị Trẻ Em. Bài ca hay thật là hay. Vừa vui vừa mạnh mẽ. Chúng em ngồi dưới nghe các anh, chị ấy hát mà thêm.

11 giờ trưa, tan về. Còn nhớ mãi một buổi vui đích đáng, vui suốt từ đầu chí cuối.

Anh Chi từ hôm đi xem về, lúc nào cũng hát inh cả nhà lên. Hết : « Anh em đi mau ! cùng nhau tiến lên mau. »

Thì lại : « Nào chúng mình ra, quây một vòng hát mà chơi. »

Anh ấy hát bừa. Chẳng có điệu có dịp gì cả. Chị Hòa chế, gọi là điệu hát « Ầng Ầng ». Chi tức lắm anh ạ. Chi rú em thề nào chiều thứ năm này cũng đến Lò Bảo hời Chàng Vườn học hát cho mà xem.

Em của Anh Cao : HIẾU

Con chuột sám

(Tiếp theo trang 16)

Nói rút rời, Chuột Nhắt đã dùng những cái răng tỉ hon nhọn hoắt cắn gấu áo Hồng Nương mà lôi nàng đi.

Hồng Nương kêu thất thanh và bám lấy ông Cần Trọng, nhưng một sức mạnh phi thường cứ lôi kéo nàng đi. Ông Cần Trọng vớ lấy một cái gậy, dõ lên định đánh xuống đầu Chuột Nhắt, nhưng chưa kịp hạ tay xuống thì, nhanh như cắt, Chuột Nhắt đã lấy chân ấn vào chân ông. Tức thì ông Cần Trọng đứng yên không nhúc nhích được nữa, hết như một pho tượng vậy.

Hồng Nương ôm lấy chân cha và van lơn xin Chuột Nhắt nhưng, đáp lại Chuột Nhắt chỉ cười the thé mà rằng :

« Thôi theo ta — Chúng ta sẽ đi chu du đây đó và trong 15 hôm người sẽ có dịp được thăm nhiều cảnh lạ.

Nhưng Hồng Nương cứ bám chặt lấy cha. Chuột Nhắt liền kêu một tiếng to, tự nhiên cái nhà bùng bùng phát hỏa.

Hồng Nương nhanh trí khôn tự nghĩ : nếu ta cứ ở đây sẽ chết thiêu thì còn đâu hy vọng giải thoát cho cha ta nữa. Ấu cũng đành liều ta cứ theo Chuột Nhắt rồi sau sẽ liệu ».

« Thôi lạy cha ở lại, con đi đây. 15 ngày nữa sẽ tái hồi. Hồng Nương của cha sau khi đã hại cha sẽ lại giải phóng cha »

Nói xong nàng vội chạy ra ngoài, chạy bắt phân phương hướng trong luôn mấy tiếng

đồng hồ. Khi chân đã mỏi, bụng đã đói, người đã mệt lả, nàng bèn vào nhà một bà lão để xin ngủ lại, một đêm.

— « Xin kính chào cụ ; cháu đói và mệt quá xin cụ vui lòng cho cháu trú tạm một đêm. Ông ấy không bao giờ cháu dám quên.

— Tôi không dám chào cô. Sao thân gái lại lặn lội đườngไกล như thế ? Còn có con vật nó đi theo cô là con gì mà trông trắng trẻo như một quỳ sứ vậy ?

Hồng Nương quay lại trông thấy Chuột Nhắt Xám đang nhìn mình hỏ về ngạo nghễ. Nàng muốn xua đuổi nó đi nhưng nó nhắt định không chịu đi. Bà cụ thấy vậy lắc đầu mà rằng :

— Thôi mời cô kiếm chỗ khác, nhà lão không dám tiếp quỳ sứ nhà trời. »

Hồng Nương vừa khóc vừa bước thấp bước cao đi đến đầu đường trông thấy Chuột Nhắt Xám, ai cũng từ chối không tiếp nàng. Tới một khu rừng rọ, may thay nàng gặp một cái suối nước trong veo, hai bên các thừ quả thêm ngon chỉ chít trên cành. Ăn uống no nê, nàng bèn tựa lưng vào một góc cây to, nghĩ ngợi liến miến xót thương cha già vì mình mà mang họa, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết

III Hoàng-tử Diễm-Lệ

Trong khi Hồng-Nương đương mơ mộng giấc điệp thì cũng ở khu rừng ấy, Diễm-Lệ Hoàng-tử đương dự cuộc săn đêm. Đèn đuốc sáng ngời, cả một khu rừng. Chấn thắm u vang lừng những tiếng người ngựa. Một con nai bị bày chó đuổi gấp quá, vội rúc mình chôn dưới một bụi cây, cạnh chỗ Hồng Nương đang yên giấc.

(Còn nữa)

Đã nhận được ngân phiếu của các bạn đọc sau này :

M. M. Nguyễn văn Diễm Rạch gui, Lương quý Tân Faifo, Nguyễn văn Dục Đồ lương, Lê văn Hanh Hòa bình, Nguyễn ngọc Bán Hanoi, Phạm Vinh Saigon (à valoir), Bùi tá Ngừ Lục nam, Vũ đình Thu Đáp cầu, Đào trọng Dư Phompenh, Phan sĩ Mẫn Phan thiết, Đỗ Văn Nam định.

CÙNG CÁC NHÀ ĐẠI - LÝ :

Đến số này, nhà báo đã gửi tới các ngài năm kỳ báo Trẻ Em và một kỳ Thanh Nghị Juin 1941. — Xin các ngài làm ngay relevé và tính tiền gửi cho nhà báo. Những số báo còn thừa nếu không dùng nữa xin gửi gĩa. Các nhà đại lý sau này đã gửi tiền về hai số Trẻ Em (1 và 2) tháng Mai.

M. M. Hạc Thành Thanh hóa, Trần đang Long Lang sơn, Chí Tường Hưng yên, Nam Tân Haiphong, Mai Lĩnh Haiphong, Hương Giang Huế, Bazar Modern Phompenh, Lê văn Bội Thái nguyên, Hội Ký Nam định, Mai Lĩnh Saigon.

AN - TIÊM

Tranh của Tô - Vũ
Truyện của Vân-Lê

